

er jo en ganske anden Sag, og derom, nemlig at det skulde være en helt ny Opfindelse, kan der vel altsaa nok være Grund til at tvivle noget. Udvalget har forøvrigt stillet sig meget velvillig til Sagen, og var Andragendet ikke fremkommet saa sent, og havde det foreligget tilbørlig oplyst — det ærede Medlem for Aalborg mindede jo selv om, at det Andragende, der er kommet Udvalget ihænde, er noget kortfattet — er det nok muligt, at man havde villet foreslaa Henvisningen, men nogen Bevilling kunde der jo alligevel ikke være givet iaar efter det fene Stadium, paa hvilket Sagen befinder sig. Jeg undlader ikke her at indstøde den Bemærkning ligeoverfor de mange Andragender, der ere fremkomne til Finantsudvalget — dette er det sidste, det har Nr. 95, og det er jo en ganske ordentlig Portion — at det vilde være heldigt, om Medlemmerne oplyste de Folk, der vilde ansøge, og som de mulig maatte staa i Forbindelse med, om, at de helst skulde komme med deres Ansøgninger itide, navnlig efter den Sædvane, der nu er indført, at man afgjør saa mange Andragender som muligt under Behandlingen af Finantsloven og Tillægsbevillingsloven, thi jeg kan gjerne udtale det, at, havde flere af de Andragender, som nu foreligge til Behandling, været indkomne tidligere, vilde de have faaet en Afgjørelse, og det vilde vist ogsaa have været Tilfældet med det Andragende, hvorom det ærede Medlem fra Aalborg har stillet Henvisningsforslag — forudsat at de nødvendige Oplysninger samtidig havde været tilstede. Det forekommer mig iøvrigt, at det ærede Medlem kan være tilfreds med den velvillige Maade, hvorpaa Udvalget har stillet sig til Andragendet, og det forekommer mig, at det vist vilde være i Sagens Interesse, om han ikke her just altfor stærkt fastholdt, at der skal foretages Afstemning. Jeg vil derfor finde, at det ærede Medlem gjør bedst i at tage sit Henvisningsforslag tilbage og da i næste Samling, forsaavidt Byraadet paany ønsker det undergivet Forhandling, fremkomme med det i Samlingens Begyndelse, hvad det vel ikke har kunnet iaar efter den Tid, hvorpaa det har modtaget Ministerens Svar, nemlig, forsaavidt jeg husker, under 8de Marts.

Berg: Udvalget har angaaende denne Sag udtalt, at Eftergivelse af Told er en Bevillings sag. Den høitærede Finantsminister har derimod idag udtalt, at det var urigtigt, og at Administrationen var bemyndiget til at eftergive Told. Jeg vil dog henstille til den høitærede Ministers og Thingets Overveelse, hvem der har Ret i denne Sag, enten Finantsministeren eller Finantsudvalget.

Maar vi stille det saaledes: Finantsudvalget siger, at Eftergivelse af Told er en Bevillings sag; derimod sætter Finantsministeren, efter hvad jeg har forstaaet af hans Udtalelser idag: Nei, det er en Administrations sag — gad jeg dog spørge, om Sagen tagen som almindelig Regel ikke er forstaaet rigtigt af Finantsudvalget, og om, hvilke Konsekventer det overhovedet kunde medføre, hvis Finantsministerens Udtalelser som Regel kunde anses for at være rigtige. At Administrationen i visse bestemte Undtagelsestilfælde er bemyndiget til at eftergive Told, har der jo ikke været fjerneste Anledning for Udvalget til at udtale sig om, eftersom det her omhandlede Andragende jo kun gaar ud paa, uden Paavisning af et særligt Undtagelsestilfælde, at faae en Eftergivelse i et almindeligt Tilfælde. Jeg maa derfor udtrykkelig pointere, at den Regel er rigtig, at Eftergivelse af Told er en Bevillings sag, og det endog saaledes, at man jo ved Bevilling søger at faae eftergivet Toldafgiften paa Varer, som indføres af Staten; ja, man søger endog Bevillingsmyndighedens Billigelse af, at Tolden bliver eftergivet paa den Slags Sager, som Staten selv benytter i Henhold til af Lovgivningsmagten vedtagne Beslutninger. Maar derimod det foreliggende Tilfælde kan hjælpes ved Toldlovgivningens Undtagelsestilfælde, saa behøve vi jo ikke at tale derom, thi saa kan Byraadet jo omkrive sit Andragende og sende det til Finantsministeren, som i Henhold til Bestemmelserne i § 18 i Toldloven har Undtagelsestilfældene i sin Magt. Forsaavidt som Finantsministeren skjønner ligesom Byraadet, behøves der ingen Henvisning, og paa det Grundlag, paa hvilket det ærede Medlem for Aalborg (S. K. Larfen) har indført Andragendet, behøver altsaa Folkethinget ikke at befatte sig med Sagen, og det vilde endog være urigtigt at befatte sig med den, forinden Finantsministeren som rette Vedkommende havde erklæret sig over, hvorvidt han i det foreliggende Undtagelsestilfælde erkjendte, at der her forelaa et saadant Undtagelsestilfælde, at Administrationen var berettiget til at anvende Lovens Regel herom. Denne Forhandling kunde jo foregaa mellem Byraadet og Finantsministeren, inden Rigsdagen atter kom sammen, men dertil behøver jo aabenbart Finantsministeren ingen Henvisning fra Folkethinget. Hans Teknikeres Skjøn om, hvorvidt Loven kan bruges eller ikke, kan ikke i fjerneste Maade paavirkes ved en Afstemning her i Thinget; Sagen maa ubetinget afgjøres efter Lovens Regler. Altsaa, enten vi henviser Sagen paa det Grundlag, hvorpaa det ærede Medlem fra Aalborg har indført den, eller ikke, er i